

[Aksel Larsen.]

spare på militærudgifterne som en indledning henimod militærets afskaffelse, har jeg gentagne gange sagt.

Dette er ganske vist ikke hovedgrunden til, at vi foreslår afrustning. Hovedgrunden er, som man ved, den, at vi i enhver henseende anser et væbnet dansk forsvar for udelukket og derfor anser opretholdelsen af et dansk militærvæsen for nytteløst, samt at vi mener, det vil være et meget værdifuldt dansk bidrag til international afspænding og nedrustning, at Danmark i sin særlige situation her viser et eksempel.

Hvad Danmarks udenrigspolitik i øvrigt angår, kan jeg erklære mig betydeligt mere tilfreds med den højtærede statsministers åbningstale end tidligere år. Det har ellers i en årrække heddet, at Danmarks udenrigspolitik bygger i lige grad på medlemskabet af De Forenede Nationer og medlemskabet af NATO — ja, et enkelt år tror jeg endda, at disse to organisationer nævntes i modsat rækkefølge. I sin tale den 6. oktober brugte statsministeren en meget betydelig tid til at omtale De Forenede Nationers virksomhed og vor støtte hertil, og jeg kan give min tilslutning til såvel omfanget som indholdet af det sagte. Det glæder mig specielt, at den højtærede statsminister fik plads til en utvetydig fordømmelse af den sydafrikanske regerings apartheidpolitik; så løber han da ikke den ringeste risiko for at blive misfortolket derhen, at her var noget, han ønskede at gå let hen over.

Tingene er ligesom blevet anbragt i mere rigtige proportioner end tidligere derved, at medens statsministerens omtale af De Forenede Nationer optog pladsen på omtrent 3 sider af statsministerens manuskript, så benyttede han fulde 3½ linje til lige at nævne Danmarks medlemskab af NATO. Den dag NATO overhovedet ikke behøver at nævnes i forbindelse med Danmark i en dansk regeringserklæring, er det helt i orden.

Jeg må dog bemærke, at jeg gerne havde set statsministerens omtale af NATO gjort lidt mere udførlig. Jeg savnede en omtale af planerne om en multilateral atomslagstyrke, kaldet MLF, og en dansk afstandtagen fra den. Jeg håber, at en sådan omtale og afstandtagen kommer. Den er så meget mere påkrævet, som der jo internationalt

cirkulerer visse påstande om planerne. I Berlingske Tidende har jeg således i en korrespondance fra bladets korrespondent i Washington fundet følgende, som jeg beder om tilladelse til at citere:

„I det amerikanske udenrigsministerium har man i øvrigt med interesse bemærket, at der i sommer i Danmark har været i hvert fald tilløb til en konstruktiv debat om MLF-problemerne. Den danske regering har ikke selv ønsket at bidrage, og man forstår dette synspunkt, men påpeger, at flåden, når — der står ikke hvis, men når — „den er blevet til virkelighed, vil rejse spørgsmål, som alle NATO-landene må tage stilling til. Man går således ud fra, at skibene vil få adgang til at anløbe alle NATO-havne og operere frit inden for NATO-landenes territorialfarvand, siger amerikanerne.“

Så vidt korrespondancen i Berlingske Tidende. Jeg går ud fra, at hvis man i autoritative kredse i Washington skulle have sådanne forestillinger, så vil de være anskaffet uden ringeste hold i den danske regerings virkelighed, og at vi fra regeringen her og i dag kan få en aldeles umisforståelig — jeg mener for amerikanerne umisforståelig — erklæring om, at ikke alene vil Danmark ikke være med til skabelsen af en MLF-styrke, men modsætte sig det, og at hvis den alligevel under en eller anden form skulle blive til virkelighed, så vil den ikke få adgang til danske farvande og havne. Fra Norges statsminister, Gørhardsen, foreligger en sådan afstandtagen; jeg går ud fra, at vi også får den fra Danmarks statsminister.

Jeg bemærkede under valgkampen, at vi for første gang for alvor fik et utvetydigt nej fra socialdemokratiet til atomvåben på dansk grund. Det skete i sådanne annoncer, som jeg har her, og tilsvarende plakater: Et klart nej. Socialdemokratiet har sagt klart og tydeligt nej til atomvåben på dansk jord.

Jeg var meget glad for det, og jeg benyttede lejligheden ved socialdemokratiets fjernsynsudsendelse kort før valget til at spørge den højtærede finansminister, om vi nu kunne vente, at et lige så klart nej ville blive udtalt af statsministeren i åbningstalen i folketinget. Jeg fik et ubetinget